

Álom, amely eljött értem

Amikor a két tévéssel megérkeztünk a tanya területére, furcsa kép tárult elénk. A tanyaparlagon található gépeken, szénabálakon kívül, villanypásztorral elkerített két gyönyörű ló legelt rögtön a bejáratnál. Kissé arrébb állt a szokatlan szerkezet.

Egy modern ekhós szekér, ami már nem ponyvával volt befedve, hanem erős fából megépítve, kék, piros, fehér színűre festve, mint a francia zászló színei, a tetején négy napkollektor díszelgett. A kocs mellett a lovak szerszámai voltak rendezetten elhelyezve és letakarva sátorponyvával. A szekér alatt két szép fekete kutya megkötve békésen eszegetett. Alig vártam már, hogy megismerjem a gazdájukat, aki a tanyatulajdonossal és annak családtagjaival beszélgetett bent a házban. Amikor beléptem a helyiségbe, tekintetem azonnal őt kereste, a feltűnően szimpatikus, borostás férfit, akinek

rövidre nyírt hajában már lehetett látni az öszülés jeleit. Egyszerű, de tiszta ruhát viselt, a szeptemberi melegben ő is kényelmes rövidnadrágot és pólót vett fel, öltözékén azonban látszott, hogy külföldi, talán a ruhák anyaga vagy színe keltette ezt a hatást, elütött a nálunk megszokottól. Látszott a tekintetéből, hogy jó ember. Kérdések ezreivel halmoztuk el azonnal. Alig győzött válaszolni, de a válaszaiból egy számomra teljesen ismeretlen, új életszemlélet bontakozott ki, az élet élésének egy olyan intenzív és mégis nyugodt, természethez közeli módja, ami szinte hihetetlennek tűnt számomra. Nem is hinném el, ha nem én beszéltem volna vele. A férfi francia volt, idegen a mi kis városunkban, nem beszélte a nyelvünket, de mégsem érezte magát idegennek. Hiszen alig érkezett meg, máris barátai voltak, akik befogadták éjszakára, innivalót és szénát hoztak a lovainak, azonnal pálinkával, borral kínálták, zuhanyozási lehetőséget biztosítottak számára, és már olyan ismerőse is akadt, aki internetezni hívta a tanya melletti szomszédos házba. Nem is tanya volt ez, hanem inkább farm, nem eldugott helyen, hanem a város szélén, ahol még nem ritkulnak meg annyira a házak. Volt, akivel angolul, volt, akivel németül tudott beszélgetni, de a nyelvhasználat nem tűnt lényegesnek számára, mutogatással, pár szóból csupán rögtön megértette magát. Elmesélte, hogy korábban, de már ezen az úton, amikor semmilyen nyelven nem tudott beszélgetni a befogadóival, a Google fordító segítségével ismerkedtek meg, közben jókat derültek és nagyon sokat nevettek.

- Azért Ön mégis sokkal kellemesebb tolmács, mint a Google – jegyezte meg tréfásan, kedves mosollyal.

A tévések készítettek egy csomó képet róla, a szekérről, a lovakról, a kutyákról, miközben mi kellemesen beszélgettünk.

Mire az interjú ideje elérkezett, én már sokat megtudtam róla, Bretagne-ból indult el a nagy útra ezzel az egész világon egyedüli szekérral, hogy gyerekkori álmát megvalósítsa, vagyis eljusson Vlagyivosztokba. Miért éppen oda? Értetlenül állunk a szándék, az egykori álom előtt. A válasz pedig nagyon egyszerű. Ez a leghosszabb távolság, amit szárazföldön meg lehet tenni nyugatról kelet felé haladva. A bemutatkozásból megtudjuk, hogy ötven éves, és négy éve van úton. Tengerészgyalogosként, mint

a francia hadsereg katonája nagyon korán nyugdíjba ment, majd foglalkozott még sok mindennel, ezek közül a kutyák idomítását emeli ki. Elmeséli egy vele való riport történetét, ami elég hosszú ideig tartott, mert azt akarták tőle hallani, hogy a rottweilerek igenis veszélyes kutyák, de ő nem mondta ki kerek öt órán át, helyette azt hangsúlyozta, hogy az állatok egyáltalán nem veszélyesek, de a gazdáik lehetnek azok. A riport a végén csak öt perces lett.

- Miért szánta rá magát erre az útra?
- Az édesapám és minden rokona cigány volt, ő még ekhós szekérben született, aztán sikeres katonai pályát futott be, mindene meglett, amit csak szeretne az ember: ház, autó, család, és többé már nem az ekhós szekérben élt. Az én életem éppen a fordítottja. Ötven évesen mindenemet eladtam, megterveztem ezt a szekeret, szakember segítségével megépítettem, és 2008. május tizenhatodikán útnak indultam. Öt évesen szöttem először az álmaimat erről az útról.

Aztán lelkesen beszél az eddigi útjáról, nagyjából huszonnégy kilométert tesz meg naponta. Több, mint százszor állt már meg az úton és eddig csak hárman utasították el kérését. Bizonyára furcsának találták, és féltek tőle, de szerinte ez az arány csodálatosan szép, és az emberekbe vetett hitét igazolja. Most is hoztak neki kenyeret, és arra biztatják, hogy folytassa az útját, teljesítse gyerekkori álmát.

Mutat egy papírlapot, amire pár magyar szó van felírva, fel is olvassa azokat, nehezen, de érthetően. Számára a legfontosabb szavak: Jó napot, kérek, fű, víz, enni a lovaknak, kutyáknak, eltölteni az éjszakát, holnap reggel indulok, köszönöm... Eközben arra gondolok, mi hány szót használunk és mennyire szeretünk beszélni, mégsem mindig értjük egymást, sőt gyakran félreértjük egymást. ...! Nyugodtan, megfontoltan, de nagyon természetesen beszél, nem törődik az idővel, nincsenek a percei beosztva, nem ír cédulákat a mindennapi teendőiről, olyan, mintha nem is erről a bolygóról való lenne. Neki a felfedezés a fontos, csak a ma számít, egy valós ember, aki tud a mának élni! Minden nap újabb és újabb dolgokat fedez fel, újabb emberekkel találkozik, a tekintetükből kiolvassa a gondolataikat, érzéseiket. Csodálatos, ahogyan az emberekről, a segítőkészségükről beszél. (Mi pedig mindig szitkozódunk!) De akkor sem érez magányosságot, ha napokig nem találkozik emberekkel. Akkor olvas, tervezi még az út részleteit, telefonál, skype-ol, az állataival sosem beszélget úgy, mintha azok emberek lennének. Eszembe jut több ismerősöm, akik társ híján a kutyájuknak vagy macskájuknak mondanak el dolgokat, néha velem is előfordult már, hogy a kutyámhoz beszéltem, talán ez már az igazi magány jele? Thierry a maga által megszabott tempóban éli napjait. És ő tényleg megéli a napokat, a boldog, vidám perceket. Egy igazi nagy utazó, aki talán az első lesz majd a világon, aki megteszi egy szekéren ezt az óriási távolságot. Ideje van bőven, nem siet, semmi nem nyugtalanítja, ő aztán nem ismeri a stresszt, napjaink betegségét, és bizonyára hosszú életű lesz majd.

- Nem fél egyedül?
- Az ember csak olyan dologtól fél, amit nem ismer, vagy amit nem szeret csinálni. Én úgy élem az életet, ahogyan szeretném, nincs mitől félnem. Egy dologtól félnék csupán, magától a félelemtől, de ez elkerült eddig.
- A negyven-ötven fokos hidegtől sem fog félni?
- Nem. Mielőtt elindultam, a lovakat négy évig edzettem a Jurában télen, húsz-harminc fokos hidegben. Ha nem dolgoztatom, és jól tartom őket, szednek egy kis zsírt

magukra, nem izzadnak, és nem fagy rájuk az izzadság. Engem pedig megedzett a szolgálat. Egyébként a közeledő telet Romániában fogom tölteni, onnan majd csak tavasszal indulok tovább.

- Mennyi időt vesz igénybe ebben a tempóban az út?
- Tíz évre terveztem az utazásomat, ha minden jól megy. Közben tartom a kapcsolatot a családommal, a barátnőm, aki még dolgozik, elrepült hozzám augusztusban, és együtt fedeztük fel Budapestet.
- A család közelsége nem hiányzik?
- Két felnőtt lányom szerte a nagyvilágban él, ha tudom, hogy jól vannak, én is jól vagyok. Annyi lehetőség van ma már a kapcsolattartásra. A távolból is érezzük a köteléket, ami többet jelent számomra, mintha egymás közelében lennénk, és nem éreznénk semmit.

Amikor ideértünk, láttam két kerékpárt a szekérre felfogatva, most megértem, mire is szolgálnak. Budapesten a városnézést ezzel oldották meg, nem a méregdrága tömegközlekedésen, és valószínűleg a hátralévő időben is fognak még találkozni valahol, az álmok megvalósulásának az útján. A beszélgetés közben azt érzem, hogy szinte drukkolok ennek a bátor férfinak, hogy sikerüljön a terve, bár a bátor kifejezést nem találja magához illőnek, hiszen szerinte bátorság ahhoz kell, amit le kell küzdenünk, amit el kell viselnünk, ő pedig egyáltalán nem ezt teszi most. Milyen igaza van ebben is, gondolom közben, de kimondani már nincs idő, mert megérkezik a szomszéd gazda, kihasználja a jelenlétemet, a másnap reggeli indulásról kérdezi a franciát.

Később bemegyünk a szekér belsejébe. Olyan, mint egy leegyszerűsített lakókocsi. Van egy kis vaskályha, fűteni való fa, valamennyi ennivaló a kutyáknak, a lovaknak, edények, evőeszközök, szóval minden, ami szükséges. És a galérián van a fekvőhelye. Áram is van, amit a napkollektorok segítségével állít elő. Bent elkéri az e-mail címemet, felírom neki arra a papírra, ahol már több cím is szerepel. Mialatt írok, ő előkeresi a fából lévő, meditáló kis Buddha-szobrát, simogatja, még meg is szagoltatja velem, hogy érezzem a fa illatát, közben azon tűnődöm, vajon fog-e írni. Modora, beszédmódja, a világról és a benne élő emberekről alkotott véleménye nagy hatással van rám, de a többiekre is, minden szavát igyekszünk megjegyezni, az egész lényét elraktározni magunkban, én főként azért, hogy átvegyek tőle egy kis könnyedséget, természetességet, és elfelejtsem, ha csak kis időre is a mindennapok stressz-zuhatagát.

- Mindenem megvan, ami kell. Semmi extra, csak a legfontosabb. Amikor eladtam a házamat, az autót, szóval azokat a dolgokat, amelyek általában az értékeket jelentik, tudtam, hogy semmim nem maradt, csak a két lovam, a két kutyám, a szekere, és én. És egy álom... De azoknak az embereknek is vannak álmaik, akikkel útközben találkozom, és vissza akarom nekik adni a hitet az álmaikban és akkor már nem egy álomról van szó.
- Mit fog csinálni, ha szerencsésen megérkezik Vlagyivosztokba tíz év szekerezés után?
- Számomra nem a megérkezés a fontos, hanem az út megtétele, végigjárása. Ha megérkezem, bizonyára kinyitok egy üveg pezsgőt, szép lassan elfogyasztom, és majd akkor felteszem magamnak a kérdést, mi legyen ezután? Lehet, visszajövök, lehet, hogy átmegegyek Kanadába, és majd onnan valamikor hazatérek.

Megmutatja a térképét, ahol látszik az egész út, a Bretagne-i kis városkától Vlagyivosztokig. Mutatja a hátlapját, ahol nincs semmi, de olyan nincs, hogy semmi nincs, a

térkép téglalap alakú, a széleinél összefordítja, és így már egyből látszik, hogy ez egy utazás lesz, ha nem is a föld körül, a földön keresztül.

- Meddig marad városunkban?
- Holnap reggel indulok tovább, két órahosszáig tart a lovak befogása és a készülődés.

Ez minden nap négy órahossza minimum, amíg befog, majd megáll valahol. A tévésekkel megbeszél egy találkozót másnap reggelre, hogy az indulást is megörökíthessék. Szívesen eljönnék én is pár búcsúszót mondani neki, de nekem akkor már nem lesz időm.

Szeretnék még maradni, beszélgetni vele, hogy ne essek még vissza a saját valóságomba, hogy érezzem még egy kicsit a boldogságot, amit ez az ember áraszt felém, igen, ő boldog, és ez az érzés átragad a környezetében mindenkire, de a tévések befejezték a dolgukat, a nagy fogás megvolt mára, a szenzációt megörökítették, így én is búcsúzom velük együtt, de hazaérve nem igazán tudok a feladataimra koncentrálni és egyszerre csak arra eszmélek, hogy gondolatban Vlagyivosztok felé tartok. Könnyen, boldogan utazom...

Mindezt csak úgy magamnak jegyeztem le, mert nagy hatással volt rám a találkozás és a beszélgetés. A tolmácsolás kellemes élményeinek egyike.